

Hayat Gemilere Benzer

– Faik Kocabey · 11 Aralık 2011

Biliyor musunuz? Hayat, küçükken kağıtlardan yapıp köprünün üzerinden dereye attığımız gemilere benzer. Attığımız gemiler suyun akıntısıyla beraber gider. Geri döndüremeyiz o an o gemiyi. Bırakırız suyla gider. Hayat da böyle; akıp giden geçmiş yıllar geri gelmiyor. Olanlar için kendimizi huzursuz ve mutsuz hissetmemiz de son derece anlamsız oysaki. Gelecek ile kaygılanmamıza neden olur. Çocukluk yıllarımız ise hep bize mutluluk verir, bir bayram şekeri kırmızılığında. Olduğumuz yaşa gelince, elimizde olmayan şeyler için mutsuz olmaya başlarız, elimizde olanlar için sevinmektense. Hayat çok farklı manalara sahiptir. Geçmişin mutsuzlukları birgün biter elbet. Umut her şeydir. Umudu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlamışızdır zaman zaman. Sahip olduklarımızı kaybetmemişsek, hiçbir şeyi kaybetmiş sayılmayız. A.KANEVSK 'nin bir yazısını paylaşmak istiyorum siz değerli dostlarla. Yazının başlığı KAYBEDİLENLER..."Bir gün insan "virgül"ü kaybetti, o zaman cümlelerden korkar oldu ve basit ifadeler kullanmaya başladı. Cümleler basitleşince düşünceleri de basitleşti. Bir başka gün ise "ünlem" işaretini kaybetti. Alçak bir sesle ve ses tonunu değiştirmeden konuşmaya başladı. Artık ne bir şeye kızıyor ne de bir şeye seviniyordu. Bir süre sonra "soru" işaretini kaybetti ve soru sormaz oldu. Hiçbir şey, ama hiçbir şey önü ilgilendirmiyordu. Ne kâinat ne dünya ne de kendisi umurundaydı. Birkaç sene sonra "iki nokta" işaretini kaybetti ve davranış nedenlerini başkalarına açıklamaktan vazgeçti. Ömrünün sonuna doğru yalnız "tırnak" işareti kalmıştı. Kendine has tek düşüncesi yoktu. Yalnız başkalarının düşüncelerini tekrarlıyordu. Sıra "nokta" ya geldiğinde düşünmeyi ve okumayı unutmuş vaziyetteydi."Elimizdekilerin farkında olmadığımızdan kaynaklanıyor mutsuz olmak. Gerçekten de her şey olumsuz düşüncelerden kaynaklanıyor. Kendimizi alamayız olumsuz düşünmekten. Oysaki olumlu bakınca olumlu oluyor her şey, yavaş yavaş. Yapacağımız ilk iş kafamızdaki soru işaretlerini çıkarmak olmalı. Olumsuz bakmamıza neden oluyor bu soru işaretleri. Aslında mutlu olmak zor değildir, zorlaştıran bizleriz. Hepimiz geçmişte elbet sıkıntı çekmişizdir. Oysaki bunlar gelecekte mutluluk olarak geri dönüyor. Bazen kendimizi yapamadığımızı yöneltiriz. Oysa hersey düşündüğümüz kadardır. Kendimizi ne kadar başarısız ne kadar mutsuz ne kadar umutsuz hissederek öyleyizdir. Gerçek şu ki, büyüklüğümüzü biz değil; hayallerimizin büyüklüğü belirler. Diğerlerinin istediği gibi olursak her zaman geri kalırız. Bu yüzden her zaman olduğumuz gibi olmalıyız. Başkaları için istediğimiz biri olamıyoruz bu bir gerçek. Oysaki durumu daha iyi bir şekilde karşımızdakine ithaf edebiliriz. Huzuru sağlayan, insan ilişkilerini kolaylaştıran kuralları terk etmediğimiz sürece istediğimiz gibi davranabiliriz aslında. Biraz kaygılanırsınız belki de, ama "Böyle davranırsam şu ne der, bu ne der." demeyin. Doğal ve içten davranmak sizin en büyük hakkınız. Tabii her zaman kendimizi bilmek yerinde bir davranış olacaktır. Kendini bilmek her şeyden önemli olmalı, insan kendisinin farkında olmalıdır. "Evren hakkında herşeyi bilen, ama kendisini bilmeyen kişi, hiçbir şey bilmiyor demektir." der JEANDE LA FEONTAİNE. Ne olursa olsun yeri ve zamanında iyi birşeyler kaydetmek istiyorsak kendimizi bilmeliyiz. Aynı zamanda insan bir işi başarmak istediğinde çoğu zaman geri adım atar. Ne konuda olursa olsun cesaret edemez. SOKRATES, "Sınırları olmayan dairenin merkezi..." der insana. Sınırlarımız kadardır düşüncelerimiz,

umutlarımız, hayallerimiz. "Kurbağa gökyüzünü kuyunun ağız kadar sanar." Olumlu sonuçlar için her zaman bakış açımız olumlu olmalıdır.